

han, at man fra dansk Side betragtede det som en væsentlig Fordel i Sammenligning med Folkeforbundspagten, at det endelige Ansvar for Gennemførelse af livsvigtige politiske Afgørelser nu paa hvilede de store Magter, som alene var i Stand til at gennemtvinge dem. Danmark havde fuldstændig Tillid til Stormagternes gode Vilje og deres Evne til loyalt at samarbejde, naar det gjaldt at føre Pagtens Principper ud i Livet i stadigt Samarbejde med andre Medlemsstater. Men bortset herfra mente den danske Regering, at Verdensfreden og Menneskehedens Fremskridt var bedst tjent med, at man holdt sig strengt til Princippet: Ligeberettigelse for alle suveræne Stater.

Endvidere gjorde Udenrigsministeren nogle Bemærkninger om Forhold af særlig Interesse for Danmark, navnlig det nordiske Samarbejde, Folkeflytningerne i Tyskland og det deraf fremkaldte Pres mod Grænserne.

Nederlandenes Statsminister *Schermerhorn* udtalte Tvivl om, hvorvidt det var gavnligt at betragte Atombombernes Trusler som en heldig Stimulans for de Forenede Nationers Trivsel. De, der ræsonnerede paa denne Maade, lod sig lede af Frygt, og man kunde næppe herved frembringe de aandelige Kræfter, som var nødvendige for at skabe eller genoprette sunde mellemfolkelige Forbindelser. Frygt var ikke nok; man maatte blive ved med at gentage, at Nationerne var paa den forkerte Vej, og at de kun havde en stakket Frist til at bygge deres Politik op paa et solidt Grundlag: de moralske Principper som lever i hvert normalt menneskeligt Væsens Hjerte. — Iøvrigt lagde Nederlandene særlig Vægt paa en Løsning af Flygtningespørgsmaalet, Fjernelse af Hindringer for den internationale Handel, Undersøgelse af det internationale Kreditproblem og Stabilisering af Priserne for vigtige Raavarer. Endelig udtalte han Ønske om, at Plenarforsamlingen altid maatte faa Lejlighed

til nøje at følge den Maade, hvorpaa Sikkerhedsraadet røgter sit Hverv.

Den britiske Udenrigsminister *Bevin* understregede, at Effektivitet forbundet med en rundhaandet Finanspolitik skulde være ét Princip ved den nye Organisations Administration; hvor store Beløb man end bevilgede for at gøre de Forenede Nationer til en effektiv Organisation, vilde Udgifterne dog altid blive meget beskedne i Forhold til Krigens Udgifter. Verden kunde ikke ændres paa et Øjeblik; Forsamlingen kunde ikke gøre andet end at forberede den Jordbund, hvori store og smaa Stater kan vokse sammen i fælles Arbejde for deres fælles Bedste. Det økonomiske og sociale Raads Opgaver, dets Kamp mod Fattigdom, Elendighed og Sygdom er i og for sig lige saa vigtige for Fred og Sikkerhed som Sikkerhedsraadets Virksomhed. Den Internationale Arbejdsorganisation, som har gjort et udmærket Arbejde, bør fortsætte sin Virksomhed. Mr. Bevin udtalte sig endvidere til Fordel for den internationale Domstols obligatoriske Jurisdiktion i Henhold til Pagtens Artikel 36. »Ikke alene den britiske Regering, men ogsaa det britiske Folk giver de Forenede Nationer vor oprigtige Støtte.» Storbritannien vilde gøre fuld Brug af de Redskaber, der blev til under de Forenede Nationers Auspicier.

Perus Delegerede fremhævede, at den Ligevægt mellem Stormagter og smaa Lande, der var tilvejebragt indenfor Pagtens Ramme, krævede Maadehold og Resignation fra begge Sider. Han udtalte sig for, at den juridiske Side af Organisationens Virksomhed burde udvides og den politiske til Gengæld begrænses.

Udenrigsminister *Masaryk* (*Czechoslovakiet*) gav Udtryk for en rolig, realistisk Optimisme uden de overdrevne Forhaabninger, der prægede den forrige Efterkrigstid. Han udtalte sig blandt andet for international Kontrol med Rustningsindustrien og ønskede, at alle de